

TAKTYKA PRZESŁUCHANIA W DOCHODZENIU CELOWEGO ZNISZCZENIA LUB USZKODZENIA CUDZEGO MIENIA

Artykuł poświęcony jest badaniu i próbie rozwiązania problemów naukowych taktyki przeprowadzania przesłuchań w dochodzeniu celowego zniszczenia lub uszkodzenia cudzego mienia. Zdefiniowane zostały trudności napotymane przez organy ścigania w trakcie wstępnego przesłuchania podejrzanego, ofiary, i w konsekwencji sformułowano oparte naukowo wnioski o charakterze taktycznym i organizacyjnym.

Słowa kluczowe: postępowanie karne, przestępstwo, celowe zniszczenie lub uszkodzenie mienia, czynności dochodzeniowe (śledcze), ekspertyza sądowa.

TACTICS OF INTERROGATION IN THE INVESTIGATION OF DELIBERATE DESTRUCTION OR DAMAGE OF ANOTHER'S PROPERTY

The article is devoted to the study and solution of scientific problems tactics topicuri the investigation of the premeditated destruction or damage of another's property. Highlighted the difficulties faced by bodies of preliminary investigation when interrogating a suspect, victim, witness, on what basis is formulated scientifically reasonable offers tactical and organizational nature.

Keywords: criminal proceedings, the crime, intentional destruction of or damage to property, investigative (search) actions, judicial expertise.

ТАКТИКА ПРОВЕДЕННЯ ДОПИТУ ПРИ РОЗСЛІДУВАННІ УМИСНОГО ЗНИЩЕННЯ АБО ПОШКОДЖЕННЯ ЧУЖОГО МАЙНА

Стаття присвячена дослідженню та вирішенню наукових проблем тактики допиту при розслідуванні умисного знищення або пошкодження чужого майна. Визначено труднощі, з якими стикаються органи досудового розслідування при проведенні допиту підозрюваного, потерпілого, свідка, на підставі чого сформульовано науково обґрунтовані пропозиції тактико-організаційного характеру.

Ключові слова: кримінальне провадження, злочин, умисне знищення або пошкодження майна, слідчі (розшукові) дії, судова експертиза.

Допит як процесуальна (слідча) дія займає чільне місце в кожному кримінальному провадженні. Допитуються практично всі учасники кримінального процесу: потерпілі, свідки, підозрювані, експерти. В ході досудового розслідування будь-який учасник процесу може бути допитаний кілька разів, щоб домогтися від нього повноти відомих йому обставин, які, на думку представника органу кримінального переслідування, мають значення для розслідування. Разом з тим така множинність сприяє виникненню багатьох протиріч, що мають різні кількісні та якісні характеристики. За логікою, ці протиріччя повинні бути усунуті в рамках досудового розслідування, що не завжди відбувається в практичній діяльності органу кримінального переслідування. Прояв цих протиріч у судовому розгляді створює значні труднощі у перевірці та оцінці доказів.

У зв'язку зі специфікою кримінальних правопорушень, пов'язаних із розслідуванням умисного знищення або пошкодження чужого майна, на практиці виникають проблеми

* **B. Slobodianiuk**
doktorant katedry
prawa i postępowania
karnego
Wschodnioeuropejskiego
Narodowego
Uniwersytetu
im. Lesi Ukrainki
(m. Łuck, Ukraina)

тактико-організаційного характеру при проведенні допиту підозрюваного, потерпілого, свідків.

Допит - багатопланове явище, яке має процесуальний, криміналістичний, організаційний, психологічний і етичний аспекти. При його проведенні широко використовуються криміналістична тактика, судова психологія, логіка, педагогіка і судова етика. Тому допит це слідча (розшукова) дія, яке потребує від слідчого високої майстерності та здібностей. Не є виключенням у цьому аспекті проведення вказаної слідчої (розшукової) дії при розслідуванні кримінальних правопорушень, передбачених ст. 194 КК України.

Дослідженням та розробкою проблеми тактики допиту в Україні займалась чимала кількість науковців, це зокрема: В.П. Бахін, Р.С. Белкін, П.Д. Біленчук, В.К. Весельський, А.Ф. Волобуєв, В.А. Журавель, В.Г. Лукашевич, С.М. Стахівський, В.Ю. Шепітько, М.П. Яблоков та інші науковці. Незважаючи на достатню розробленість зазначеної проблеми, ми спробували з'ясувати та розглянути організаційно-тактичні особливості проведення допиту підозрюваного, потерпілого, свідків при розслідуванні кримінальних правопорушень, пов'язаних із умисним знищенням або пошкодженням чужого майна.

На відміну від показань потерпілого і свідка, показання підозрюваного не тільки джерело доказів, але й засіб його захисту. Після затримання підозрюваний повинен бути негайно допитаний. При цьому, мають бути роз'яснені його процесуальні права й обов'язки.

Відповідно до ч. 3ст. 42 КПК України, підозрюваний має право: 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють, обвинувачують; 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення; 3) за першою вимогою мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування; 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, або в будь-який момент відмовитися відповідати на запитання; 5) давати пояснення, показання з приводу підозри, чи в будь-який момент відмовитися їх давати; 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання; 7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування; 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази; 9) брати участь у проведенні процесуальних дій; 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу; 11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби [1].

Аналіз кримінальних проваджень досліджуваної категорії дав можливість виявити найбільш типові помилки при допитах підозрюваних, свідків і потерпілих, а саме: недостатня деталізація показань допитуваного; допит фактично підозрюваного як свідка; завчасне пред'явлення наявних доказів та ін. Зазначені відхилення від криміналістичних рекомендацій є найбільш поширеною тактичною помилкою, яка допускається слідчими, що здійснюють допит підозрюваного.

Тактика допиту підозрюваного у вчиненні умисного знищення (пошкодження) майна обумовлена наступними чинниками: 1) відносно даної особи зібрані докази, які дають підстави стверджувати, про вчинення нею кримінального правопорушення; 2) підозрюваному повідомлено про підозру і він, зіставляючи формулювання підозри і реальну подію злочину, може зробити висновок про те, якими доказами оперує слідчий.

Допит підозрюваного передбачає з'ясування широкого кола обставин. При підготовці до нього необхідні: а) аналіз зібраних на початковому етапі розслідування доказів і визначення кола питань; б) вивчення даних про особу підозрюваного; в) обрання прийомів допиту, визначення доказів, що можуть бути використані для викриття підозрюваного у разі заперечення ним винуватості.

Підготовка до допиту підозрюваного і сам допит мають характерні особливості ще й тому, що підозрюваний, можливо, вже раніше допитувався цим слідчим як свідок. З одного боку, це полегшує підготовку слідчого до допиту, так як він вже знає підозрюваного, а з

іншого, ускладнює проведення самого допиту, оскільки не виключено, що докази, якими намагався скористатися слідчий, вже використовувалися при допиті цієї особи раніше.

Тому, на наш погляд, необхідно критично оцінити результати попередніх допитів і з урахуванням цього побудувати тактику майбутнього допиту. Також, бажано, щоб розслідування здійснював один слідчий, так як передача кримінальних проваджень від одного слідчого до іншого може мати негативні наслідки (порушення контакту з підозрюваним, продовження строків слідства, неповнота розслідування і т. ін.).

Початок допиту важливий і відповідальний момент. Перше враження, яке слідчий справляє на допитуваного, нерідко визначає їх подальші взаємини. Як правило, допит починається з питання про те, чи визнає підозрюваний себе винним, після чого слідчий пропонує йому дати показання але суті підозри. Від того, як він відповість на це питання, залежить подальша тактика його допиту. Він може визнати себе винним частково або невинуватим взагалі, нарешті, міняти показання.

Слід зауважити, що залежно від даних, отриманих внаслідок проведення початкових слідчих (розшукових) дій, і обставин, пов'язаних із затриманням підозрюваного, його допит має певну специфіку. Якщо підозрюваного затримано на місці події, то під час його допиту слід з'ясувати: чому він там опинився, що робив, яку мету переслідував, яке відношення має до об'єкта знищення (пошкодження), в яких стосунках перебуває з особами, які мешкають чи працюють на цьому об'єкті, чи не погрожував він кому-небудь підпалом, вибухом, чи не є його дії актом помсти тощо. Він також повинен пояснити свою поведінку (чому був на місці події, чому втікав та ін.), походження плям пальної рідини на одязі, слідів обпалення на тілі, інші обставини, пов'язані з його затриманням.

Приблизний перелік питань, що задаються підозрюваному у вчиненні аналізованих злочинів, зводиться до такого:

- ~ чи визнає він вчинення розслідуваних дій, якщо так, то чи необхідно детально з'ясувати у підозрюваного всі обставини підготовки, вчинення та приховування злочину (яким знаряддям він користувався, де його взяв і де воно зараз, де знаходиться одяг, в якому він вчинював злочин, і т. ін.), із зазначенням точного часу і місця кожної дії;
- ~ яку шкоду він завдав своїми діями і кому;
- ~ яким чином виник умисел на вчинення злочину, чи усвідомлював підозрюваний суспільну небезпеку своїх дій, чи бажав він здійснити злочинний акт і чи знав він, якому власнику завдає шкоди;
- ~ яка мета вчинення злочину;
- ~ чи були співучасники у допитуваного і хто; що охоплювалось умислом кожного співучасника, які мотиви і цілі були у кожного з них;
- ~ хто знав про підготовлюваний або вчинений злочин;
- ~ встановити обставини, що спровокували вчинення злочину, або сприяли його вчиненню.

Якщо підозрюваний допитується через деякий час після події злочину, необхідно використовувати раніше виявлені докази з метою отримання правдивих свідчень та перевірки його показань. Відомості, які повідомляє підозрюваний, слідчий співставляє з іншими доказами у кримінальному провадженні. Під час допиту підозрюваному можуть бути оголошені фрагменти з висновків пожежно-технічної, судово-хімічної, інших видів експертиз, пропонується пояснити конкретні факти, встановлені експертизою.

Вибір тактичних прийомів при проведенні допитів у кримінальних провадженнях про умисне знищення або пошкодження чужого майна, як і при розслідуванні інших кримінальних правопорушень, визначається характером ситуації допиту (конфліктна, безконфліктна, змішана), стадією допиту (підготовча, у формі вільної розповіді, питання-відповіді), процесуальним становищем допитуваного (підозрюваний, потерпілий, свідок).

Допит підозрюваного, як одне з основних джерел отримання доказів, зазвичай відбувається у конфліктній ситуації, наявність якої визначається дачею неправдивих показань. У такому разі допит набуває форми протистояння, що вимагає від слідчого

застосування тактичних прийомів. При цьому повинна бути неухильно забезпечена законність дотримання прав та інтересів допитуваного.

Як зазначає А.А. Ахундова, в діяльності органів досудового розслідування, на жаль, досить часто виявляється спрямованість на отримання від підозрюваних суто обвинувальних показань, часто за допомогою використання недозволених методів впливу. Це, зазвичай, супроводжувалося відсутністю захисника на перших допитах підозрюваного, а також мізерністю «асортименту» доказової бази, наявної в розпорядженні обвинувача на судових стадіях процесу [2, с. 8].

Ситуація, при якій підозрюваний дає неправдиві показання найбільш поширений вид конфліктної ситуації при допиті. Відомо, що загальним правилом допиту в такій ситуації є використання можливостей «вільної розповіді», по-перше, для встановлення психологічного контакту з допитуваним, по-друге, для одержання якомога більшого обсягу інформації для аналізу вербальних і невербальних проявів особистості, що дозволяють відокремити вигадані відомості від правдивих.

На відміну від свідків і потерпілих основною перешкодою до отримання від підозрюваних правдивих показань є свідоме небажання сказати правду. Підозрюваний, який дійсно вчинив кримінальне правопорушення, увесь час знаходиться під враженням цієї події. Цей стан поглиблюється у зв'язку з виникненням щодо нього підозри. Роздуми над тим, як уникнути відповідальності за вчинене, звичайно переважають над усіма іншими стремліннями, визначаючи позицію підозрюваного під час досудового розслідування.

Численні методи переконання підозрюваного в необхідності дати правдиві показання умовно можна розділити на два види: а) ті, що спонукають допитуваного до логічного міркування, яке повинно привести до необхідності дати правдиві показання; б) ті, які впливають на його емоції. Причому останні часто бувають більш ефективними.

Основним завданням слідчого є визначення причин, які спонукали суб'єкта конфліктувати з ним. Встановлення і вміле усунення цих причин допомагає слідчому зняти конфлікт.

Важливу роль у викритті підозрюваного на даному етапі відіграє пред'явлення йому засобів вибуху, підпалу, виявлених, приміром, в його квартирі, висновки експертизи про наявність на його одязі легкозаймистих і горючих речовин, слідів його рук і ніг, виявлених на місці події і т. ін.

Умовою пред'явлення доказів при допиті в конфліктній ситуації є виявлення та врахування мотивів, які спонукали підозрюваного до дачі неправдивих показань. До таких мотивів можна віднести: побоювання покарання; прагнення приховати співучасників злочину; побоювання помсти з їхнього боку; бажання заплутати і затягнути слідство, щоб ускладнити розкриття злочину; недовіра до слідчого, що проводить допит, особиста неприязнь до нього.

Також, дуже часто, підозрювані починають давати правдиві показання про вчинення знищення (пошкодження) майна після того, як переконаються, що слідчий, має дані про вчинення попередньо інших кримінальних правопорушень. Такі дані можуть бути отримані в результаті обшуку, під час якого у підозрюваного, наприклад, виявляються цінності, викрадені ним з під паленого об'єкта (будинку, квартири, автомобіля тощо).

Важливим засобом об'єктивізації показань підозрюваного є використання відеозапису. Його застосування в ряді випадків дозволяє доказово спростувати неправдиві виправдувальні мотивування підозрюваного про те, що зізнання у вчиненні злочину було зроблене ним під впливом незаконних методів ведення допиту [3, с. 152].

Дії суб'єктів протидії з метою досягнення поставленої ними цілі витончені й багатоваріантні, однак при ряді загальних вихідних факторів їм властива певна повторюваність. Аналіз таких дій та їх проявів у типових ситуаціях протидії розслідуванню дозволяє розробити й обґрунтувати комплекс дій щодо її подолання [4, с. 83].

Отже, вибір тактики допиту підозрюваного у вчиненні умисного знищення або пошкодження чужого майна повинен визначатися в кожному конкретному випадку слідчим,

залежно від зібраних доказів, комплексу відомостей про особу допитуваного та характером ситуації допиту.

Література:

1. Кримінальний процесуальний кодекс України : прийнятий Верховною Радою України : від 13 квіт. 2012 р. № 4651-V1 // Офіційний вісник України. –2012. – № 37. – Ст. 1370.
2. Ахундова А. А. Діяльність адвоката в змагальному кримінальному процесі / А. А. Ахундова // Захисник у кримінальному процесі: матеріали Міжнар. наук.-практ. конф. (Донецьк, 10 лют. 2012 р.). – Донецьк, 2012. – С. 7–9.
3. Барсукова Т.В. Неотложные следственные действия и ошибки при их производстве : дис. канд. юрид. наук: 12.00.09 / Т.В. Барсукова; Воронежский ин-т МВД России. – Воронеж, 2003. – 206 с.
4. Тишутина И.В. Противодействие расследованию организованной преступной деятельности: теория и практика выявления и преодоления: монография / Тишутина И.В.; Под общ. ред.: Волынский А.Ф. - М.: Юрлитинформ, 2012. - 352 с.

TACTICS OF INTERROGATION IN THE INVESTIGATION OF DELIBERATE DESTRUCTION OR DAMAGE OF ANOTHER'S PROPERTY

B. Slobodyanyuk

Interrogation as a procedural (investigative) action occupies a prominent place in every criminal proceedings. Questioned by almost all parties to the proceedings: victims, witnesses, suspects, experts. During pre-judicial investigation of any participant of the process can be interrogated multiple times to make him fully known to him circumstances which, in the opinion of the representative of the prosecuting authority, are relevant to the investigation. However, this multiplicity contributes to the emergence of many contradictions, with different quantitative and qualitative characteristics. Logically, these contradictions must be resolved within the framework of pre-trial investigation, that does not always occur in practical activities of the criminal prosecution body. The manifestation of these contradictions in the trial creates considerable difficulties in checking and evaluating the evidence.

Due to the nature of criminal offences related to the investigation of intentional destruction or damage of another's property, in practice problems arise tactical and organizational nature, when interrogating a suspect, victim, witnesses.

Questioning is a complex phenomenon, which has a procedural, forensic, organizational, psychological, and ethical aspects. When conducting forensic tactics are widely used, forensic psychology, logic, pedagogy, and judicial ethics. So the interrogation is investigative (search) action, requiring the investigator of great skill and ability. No exception in this aspect of conducting the investigative (search) actions in the investigation of criminal offences, as stipulated in article 194 of the criminal code of Ukraine.

Research and development of problems of interrogation in Ukraine engaged in a considerable number of scientists, in particular: V. P. Bakhin, G. S. Belkin, P. D. Bilenchuk, V. K. Veselsky, A. F. Volobuev, And. Crane, V. G. Lukashevich, S. M. Stahlseil, V. Y. Shepitko, N. P. Yablokov and other scientists. Despite the sufficient development of this problem, we tried to find out and examine the organizational and tactical features of interrogation of the suspect, victim, witnesses in the investigation of criminal offences related to intentional destruction or damage of another's property.

In contrast to the testimony of the victim and the witness, the testimony of a suspect is not only a source of evidence, but also a remedy. After detention the suspect must be interrogated immediately. This should be explained his rights and responsibilities.

According to part 3, article 42 code of criminal procedure, a suspect has the right: 1) to know of the Commission of the criminal offence he is suspected, accused; 2) to be clearly and timely informed of their rights, and to receive an explanation; 3) on demand to a defence counsel and see him before the first questioning the conditions that ensure the confidentiality of communication; 4) not to say anything about the suspicions against him, or at any time to refuse to answer questions; 5) give explanations, testimony about the suspicions, or at any time to refuse to give; 6) to require checking the validity of the detention; 7) in the case of detention or application of a measure of restraint in form of detention – immediate notification of family members, close relatives or other persons about the detention and the place of his stay; 8) collect and submit to the investigator, the Prosecutor, the investigating judge evidence; 9) to participate in the proceedings; 10) during the proceedings to ask questions, submit comments and objections regarding the conduct of actions recorded in the minutes; 11) apply in compliance with CPC technical means [1].

Analysis of criminal cases investigated categories allowed to identify the most common mistakes when questioning suspects, witnesses and victims, namely: a lack of detail in the testimony of the person questioned; the questioning actually suspect as a witness; the early presentation of evidence, etc. These deviations from the recommendations of the forensic is the most common tactical mistake that allowed the investigators conducting the interrogation of the suspect.

Tactics of interrogation of the suspect in the premeditated destruction (damage) of property is determined by the following factors: 1) regarding the person's evidence which give grounds to assert about the Commission of a criminal offense; 2) the suspect is reported about suspicion and he, comparing the wording of the suspicion and the real criminal event, can draw a conclusion about what the evidence operates the investigator.

The interrogation of a suspect involves the elucidation of a wide range of circumstances. When preparation for it is necessary: a) the analysis of the collected in the initial phase of the investigation evidence and identify issues; b) study of the identity of the suspect; C) the election of questioning techniques, identification of evidence that can be used for detection of a suspect in the case of the denial of their guilt.

Preparations for the interrogation of the suspect and the questioning have characteristic features because the suspect may have previously questioned by this investigator as a witness. On the one hand, it facilitates the preparation of the investigator, to be questioned, because he already knows the suspect, and on the other, complicates the conduct of the interrogation, because it is possible that the evidence that tried to use the investigator, was used during the interrogation of this person before.

Therefore, in our opinion, it is necessary to critically evaluate the results of the previous interrogations and tactics to build the upcoming interrogation. Also, it is desirable that the investigation was carried out by a single investigator, as the transfer of criminal cases from one investigator to another can have negative consequences (violation of contact with the suspect, the extension of the period of investigation, the incompleteness of the investigation etc.).

Start questioning the important and crucial moment. The first impression that the investigator makes on the person questioned, often determines their future relationships. Typically, the interview begins with the question, recognizes whether the suspect is guilty, then the investigator invites him to testify, but the fact of suspicion. From the way he responded to this question depends on the subsequent tactics of interrogation. He can plead guilty or partially not guilty at all, finally, to change indications.

It should be noted that depending on the data obtained as a result of the initial investigation (investigation) actions and circumstances connected with the arrest of a suspect, his interrogation has a certain specificity. If the suspect was arrested at the scene, during his interrogation should find out why he was there, what she was doing, what was the purpose of what relevance to the object of destruction (damage) any relationship is with individuals who live or work on this object, not whether he threatened anyone or arson, explosion whether his actions are an act of revenge

and the like. He should also explain this behavior (why he was at the scene, why are you running away, etc.), the origin of the spots of flammable liquid on clothing, traces of burning on the body, other circumstances related to his detention.

A sample list of questions asked of the suspect in the Commission of the crimes analyzed is the following:

- ~ whether it admits the Commission of investigation actions, if Yes, then you should find out from the suspect all the circumstances of preparation, commit and conceal the crime (what kind of gun he used, where he went and where he is now, where is the clothes in which he winyaw crime, etc.), with the exact time and place of each action;
- ~ what harm he has caused by his actions and to whom;
- ~ how are any intent to commit the crime, the suspect was aware of the social danger of his actions, would he commit a criminal act and whether he knew what harm the owner;
- ~ what is the purpose of the offence;
- ~ accomplices were interrogated and who; that was kaplavas intent of each partner, what the motives were in each of them;
- ~ who knew about a preparing or perfect crime;
- ~ to determine the circumstances that provoked the crime or assisted in its commission.

If a suspect is interrogated after the events of the crime, it is necessary to use previously discovered evidence for the purpose of obtaining truthful testimony and validation of his testimony. The information reported by the suspect, the investigator compares with other evidence in criminal proceedings. During the interrogation, the suspect can be declared excerpts from the conclusions of the fire-technical, forensic chemical, other types of expertise, it is proposed to explain the specific findings of the examination.

The choice of tactics during questioning in criminal proceedings for intentional destruction or damage of another's property, as in the investigation of other criminal offences, determined by the nature of the interrogation situation (conflict, conflict-free, mixed), stage of examination (preparation, in the form of a free narrative questions-answers), procedural position of the person questioned (suspect, victim, witness).

The interrogation of the suspect, as one of the main sources of obtaining evidence, usually occurs in conflict situations, the presence of which is determined by the perjury. In this case, the interrogation takes the form of confrontation, requires from the investigator to the use of tactical techniques. This should be strictly ensured the legitimacy of the rights and interests of the suspect.

As noted A. A. Akhundov, in the activity of bodies of preliminary investigation, unfortunately, quite often focus on getting from suspects purely accusatory testimony, often with the help of illegal methods of influence. This is usually accompanied by the absence of a lawyer at the first interrogation of the suspect, as well as the scarcity of assortment" of evidence available to the Prosecutor at the trial stage of the process [2, p. 8].

A situation in which the suspect gives false testimony is the most common type of conflict situation during the interrogation. It is known that the General rule of questioning in this situation is to use the "free story", first, to establish psychological contact with the interrogated, secondly, to obtain the largest possible amount of information for the analysis of verbal and non-verbal manifestations of personality, which allows to separate the fictional from the true.

Unlike witnesses and victims, the main obstacle to obtaining the truth from suspects is a deliberate unwillingness to tell the truth. Suspect really has committed a criminal offence, is under the impression of this event. This condition is aggravated in connection with the occurrence regarding his suspicions. Thoughts on how to avoid responsibility for their actions usually predominate over all other aspirations, determining the position of a suspect during pre-trial investigation.

Numerous methods conviction of the suspect in the need to give truthful testimony can be divided into two types: a) those that encourage interrogate to logical reasoning, which must lead

to the need to give truthful testimony; b) those that affect his emotions. The latter are often more effective.

The main task of the investigator is determining the reasons that prompted the subject to interfere with him. The establishment and efficient removal of these causes helps the investigator to remove the conflict.

An important role in catching the suspect at this stage playing against him means of explosion, arson identified, for example, in his apartment, forensic conclusions about the presence on his clothes, flammable and combustible substances, traces of his hands and feet, found at the scene, and so on.

The presentation of evidence during the interrogation in conflict situations is the identification and consideration of the motives which have induced the suspect to give false testimony. Such motives include fear of punishment; the desire to conceal accomplices of the crime; fears of revenge from them; a desire to confuse and delay the investigation in order to obstruct the investigation of the offence; the distrust of the investigator, the interviewing, personal hostility to him.

Also, very often, the suspects begin to give truthful testimony about committing destruction (damage) of the property once satisfied that the investigator has data on the pre-Commission of other criminal offences. Such data can be obtained as a result of a search during which the suspect, for example, manifest values, stole from under a tree object (house, apartment, car, etc.).

An important means of objectification of indications of the suspect is the use of videos. Its use in some cases allows evidence to refute the false reasoning of acquittal of the suspect that a confession to the crime was made under the influence of illegal methods of interrogation [3, p. 152].

The actions of subjects of counteraction to achieve their goals graceful and flexible, however, a number of common underlying factors they are characterized by certain repeatability. Analysis of such actions and their manifestations in typical situations of counteraction to investigation allows to develop and justify a set of actions to address this problem [4, p. 83].

Therefore, the choice of tactics of interrogation of the suspect in the premeditated destruction or damage of another's property must be determined in each case by the investigator, depending on the evidence collected, information on the identity of the interrogators and the nature of the situation of the interrogation.

References:

1. Kryminal'nyy protsesual'nyy kodeks Ukrayiny : pryynyatyy Verkhovnoyu Radoyu Ukrayiny : vid 13 kvit. 2012 r. № 4651-V1 // Ofitsiyyny visnyk Ukrayiny. –2012. – № 37. – St. 1370.
2. Akhundova A. A. Diyal'nist' advokata v zmahal'nomu kryminal'nomu protsesi / A. A. Akhundova // Zakhysnyk u kryminal'nomu protsesi: materialy Mizhnar. nauk.-prakt. konf. (Donets'k, 10 lyut. 2012 r.). – Donets'k, 2012. – S. 7–9.
3. Barsukova T.V. Neotlozhnye sledstvennye deystviya y oshybky pry yn proyzvodstve :dys. kand. yuryd. nauk: 12.00.09 / T.V. Barsukova; Voronezhskyyyn-t MVD Rossyy. – Voronezh, 2003. – 206 c.
4. Tyshutyna Y.V. Protivodeystviye rassledovanyyu orhanyzovannoy prestupnoy deyatel'nosti: teoriya y praktyka vyavlenyya y preodolenyya: monohrafiya / Tyshutyna Y.V.; Pod obshch. red.: Volynskyy A.F. - M.: Yurlytynform, 2012. - 352 c.